

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **M. M.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem K. 1173/104, P. 3,
zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00
Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,
v řízení o žalobě ze dne 4.7.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2017, č.j. OAM-
56/LE-LE05-P22-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou žalobou ze dne 4.7.2017 předanou k poštovní přepravě dne 7.7.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2017, č.j. OAM-56/LE-LE05-P22-2017, jímž bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29.3.2017 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje. V rámci žaloby žalobce požádal o ustanovení Mgr. Jindřicha Lechovského svým zástupcem s tím, že žaloba bude tímto právním zástupcem doplněna. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 17.7.2017, č.j. 60 Az 40/2017-20, byla ustanovena žalobci zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., neboť soud neshledal důvodným zastoupení žalobce jmenovaným advokátem.

Napadeným rozhodnutím ze dne 16.6.2017, č.j. OAM-56/LE-LE05-P22-2017, žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, který dne 29.3.2017 podal žádost o udělení

mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), v níž uvedl, že prosí o udělení azylu v ČR, protože na Ukrajině je válka, bojí se tam jet a v ČR žije jeho otec.

Dne 30.3.2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělil, že se jmenuje M. M., nar. X v Š., Černivetská oblast na Ukrajině, je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti a pravoslavného vyznání; nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace a není nijak angažovaný, nemá s politikou nic společného; je svobodný a bezdětný. Uvedl, že ve vlasti žil naposledy v Černivetské oblasti (Š.[pozn. dle protokolu o poskytnutí údajů H.]). Vypověděl, že do ČR přijel na podzim r. 2015 autobusem přes Slovensko na litevské vízum. V minulosti nikde jinde v Evropské unii (dále jen **EU**) nepobýval, ani nikdy nikde jinde nežádal o mezinárodní ochranu. Dále prohlásil, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. K důvodům žádosti dodal, že do ČR jezdívá také jeho matka.

V průběhu pohovoru dne 30.3.2017 žalobce dále uvedl, že od podzimu 2015 se do vlasti ještě dvakrát vrátil. Naposledy byl ve vlasti v loňském roce a při příjezdu či odjezdu či při hraniční kontrole tam neměl žádné potíže. Z vlasti odjel na základě svého pasu a litevského víza. Po uplynutí platnosti víza v březnu 2016 již žádné další vízum neměl a byl zde nelegálně. Uvedl, že vycestoval z Ukrajiny kvůli válce a také za otcem, který mu zde pomáhal dohazovat „fušky“. Uvedl, že jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl a rovněž nikdy nikde neměl žádné problémy. Jen jednou byl na Ukrajině trestně stíhaný za drogy, ale zbavili jej obvinění a nebyl odsouzený ani nedostal žádnou pokutu. Dodal, že nechce jít do války, protože před dvěma dny přivezli jeho kamaráda z války mrtvého – bojoval jen 14 dní a padl. Na dotaz, proč by měl jít do války, žalobce odpověděl, že berou všechny. Uvedl, že v armádě nesloužil – když měl jít na vojnu, byla povinná vojenská služba zrušena. Porošenko ji ale teď obnovil. Žalobce před rokem obdržel povolávací rozkaz, ale nepřevzal jej osobně. Dodal, že mu přišel domů, matka jim nahlásila, že je v zahraničí, a tak jej nechali na pokoji. Uvedl, že na vojenské správě vědí, že je v zahraničí, mají o tom záznam, tak už jej neshánějí. V případě návratu na Ukrajinu se ale obává, že by jej vzali do války. Žalobce uvedl, že ví o tom, že na Ukrajině již neprobíhá mobilizace a všichni mobilizovaní byli propuštěni. K tomu, že už jsou do bojových operací nasazováni jen profesionální vojáci či dobrovolníci, zopakoval, že jeho kamarád šel do armády a za 14 dní se vrátil mrtvý; i když tam mobilizace oficiálně není, tak si je podle žalobce předvolali na vojenskou správu, že jedou na cvičení, a najednou byli v Luhansku. Dodal, že tyto informace mu volala matka. K tomu, že nemůže být nasazen do bojových oblastí, pokud neabsolvoval vojenskou službu, žalobce uvedl, že to dělají, protože u nich neplatí žádné zákony. Nic jiného doplnit nechtěl. Na podporu svých tvrzení nic nedoložil. Žalobci byl přetlumočen obsah protokolu a následně svým podpisem stvrdil, že proti obsahu protokolu o pohovoru nemá žádné námítky a souhlasí s ním bez připomínek.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobcova obava z války na Ukrajině a jeho povolání do armády. Správní orgán při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobce se dne 30.3.2017 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim nijak nechtěl, žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nenavrhoval a ani proti zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námítky.

Po posouzení výše uvedených tvrzení žalobce správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit

závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce rovněž popřel, že by ve své vlasti měl jakékoli problémy s ukrajinskými orgány či bezpečnostními složkami.

Správní orgán dále nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů tam uvedených je taxativní a žalobce v průběhu správního řízení nehovořil o žádných problémech rasového, národnostního či náboženského charakteru, kterým by měl ve své vlasti čelit a které by byly důvodem jeho odchodu z vlasti. Důvodem příjezdu do ČR a podání žádosti byly pouze obavy z povolání do armády a nasazení do bojových operací na východě a rovněž snaha o legalizaci pobytu v ČR.

Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války správní orgán podotkl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, které jsou uznávány i mezinárodněprávními dokumenty. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán to nezjistil. Jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen **MZV ČR**) č.j. 115045/2015-LPTP, vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané v září r. 1979, „*člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje*“. Správní orgán v této souvislosti zároveň odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16.7.1998, č.j. 6 A 508/97, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 22.12.2004, č.j. 7 Azs 321/2004. Dle informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP sice na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však dosud nedošlo; dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Dle této informace také osoby dlouhodobě pobývající v zahraničí nejsou do ukrajinské armády povolávány. Jak navíc vyplývá ze zprávy České tiskové kanceláře (dále jen **ČTK**) „Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály“ ze dne 26.9.2016, s další vlnou mobilizace se již na Ukrajině nepočítá a do oblastí bojů jsou nasazováni již pouze profesionální vojáci, žalobci tedy povolání do armády a nasazení do války, kterého se dle svého tvrzení obává, nehrozí. Pokud jde o tvrzení žalobce, že na Ukrajině jsou na východ stále posíláni vojáci i bez výcviku a nuceně, které opíral o telefonické rozhovory s matkou, správní orgán toto odmítl jako ničím nepodložené a čistě subjektivní a účelové tvrzení, které nemá oporu v objektivních a nezávislých informačních zdrojích, které správní orgán použil jako podklad pro vydání rozhodnutí, žadatel jejich věrohodnost nijak nerozporoval a nenavrhoval žádné alternativní a objektivní zdroje informací.

Za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pak nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci v určité části Ukrajiny. S odkazem na citované informační

zdroje i skutečnosti obecně známé, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, správní orgán konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Žalobce pochází z Černivetské oblasti, kde žil až do svého odjezdu. Tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzuje také zpráva Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva. I pokud by však skutečně na Ukrajině probíhala válka, která by pro žadatele znamenala ohrožení, nejednalo by se o důvod pro udělení azylu. Dle již citované Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka z r. 1979 osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky.

Správní orgán uzavřel, že skutečným důvodem podání žádosti ze strany žalobce byla zcela evidentně snaha o legalizaci pobytu v ČR a snaha oddálit či znemožnit jeho nucené vyhoštění. Tyto snahy nepatří mezi důvody vypočtené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Správní orgán odkázal na rozsudky NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003, a ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004. Azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pokud má žalobce zájem setrvat na území ČR, musí se podrobit režimu zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ***zákon o pobytu cizinců***). Správní orgán tedy shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu.

Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu, proto azyl podle tohoto ustanovení nebyl udělen.

V souvislosti s § 14 zákona o azylu se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit; to není případ žalobce. Ani případnou existenci rodinných vazeb na území ČR (pobyt žalobcova otce v ČR) nelze v souladu s ustáleným názorem NSS vyjádřeným např. v rozhodnutí ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003, či ze dne 28.4.2011, č.j. 1 Azs 5/2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen, jak vyplývá ze zprávy organizace Amnesty International. Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti

mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Správní orgán však k takovému závěru nedospěl. Žalobce neuvedl, že by mu po návratu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Sám uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy s ukrajinskými státními orgány. Sdělil, že byl jednou trestně stíhán za drogy, ale obvinění bylo staženo a nemusel platit ani žádnou pokutu.

Co se týče obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, zopakoval žalovaný, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonání uznávají za naprosto legitimní i mezinárodněprávní dokumenty. Její výkon tedy nelze považovat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Současně ze žalobcových výpovědí ani ze zjištění žalovaného nevyplynulo, že v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu s odkazem na informaci MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP a zprávu ČTK, jak je uvedena výše.

Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci může hrozit nějaká újma v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádostí o mezinárodní ochranu v ČR. Ani v tomto případě však nedospěl k závěru, že by tomu tak bylo. Podle informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP totiž platí, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Také žalovaný posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zopakoval, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených jím samotným nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Na území ČR sice pobývá žalobcův otec, avšak jak upozornil žalovaný, existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak totiž zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, např. ve svém rozhodnutí č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nebyly dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. V případě žalobce tudíž nebyly naplněny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Zásilka s písemným vyhotovením usnesení o ustanovení zástupce byla soudu vrácena s poznámkou „*adresát vyhoštěn*“. Žalovaný v podání ze dne 26.7.2017 v reakci na výzvu soudu sdělil, že žalobce dne 19.7.2017 odešel z Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí a od 19.7.2017 má uváděnou adresu pobytu K. 1173/104, P. 3-Ž. (*Přílohou podání bylo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 25.3.2017, č.j. KRPA-109861-14/ČJ-2017-000022.*)

Ředitelstvím služby cizinecké policie bylo dne 27.7.2017 v návaznosti na dožádání soudu sděleno, že od 29.3.2017 je žalobce veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany,

poslední hlášenou adresou pobytu je od 19.7.2017 P.; od 29.3. do 17.7.2017 byl žalobce hlášen v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, a od 17. do 19.7.2017 v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Třída Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí.

Usnesením ze dne 17.8.2017, č.j. 60 Az 40/2017-47, byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 4.7.2017.

V doplnění žaloby ze dne 22.8.2017 žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce uvedl, že správní orgán nedostatečně a nepřesvědčivě odůvodnil, proč žalobci neudělil mezinárodní ochranu „podle § 12a a násl. zákona o azylu“ v situaci, kdy žalobce pocítuje skutečnou a vážnou obavu z odvedení do ukrajinské armády a z újmy, která mu může tímto jednáním státních orgánů země jeho původu vzniknout. Na území východní Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, ve kterém proti sobě bojují proruští separatisté a ukrajinská armáda. Žalobce, jelikož je ve věku, ve kterém je jeho odvedení do armády reálné, se obává, že bude nucen aktivně se tohoto konfliktu zúčastnit. V závěru doplnění žaloby žalobce požádal soud o poskytnutí přiměřené lhůty k (dalšímu) doplnění žaloby, neboť žalobce již byl propuštěn ze zajištění a zástupce žalobce s ním ztratil kontakt.

Podáním ze dne 23.8.2017 bylo žalobci umožněno rozšířit žalobní body do 2 týdnů od doručení výzvy a žalobce byl vyzván, aby doplnil návrh výroku rozsudku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 22.9.2017 odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. Při posouzení žádosti vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. V průběhu pohovoru bylo umožněno žalobci sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, a byla mu dána rovněž možnost seznámit se s podklady, které pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil. V rámci důkazního řízení se žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.

Dále žalovaný setrval na argumentaci z napadeného rozhodnutí a nad rámec již uvedeného dodal, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v ČR, třebaže zde byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena. Samotná povinnost každého občana Ukrajiny, včetně žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na rasu, národnost či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí.

Žalovaný měl tudíž za to, že se při posuzování žalobcovy žádosti nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle protokolu o předání žalobce převzal dne 21.6.2017 do vlastních rukou napadené rozhodnutí ze dne 16.6.2017; napadené rozhodnutí tudíž nabylo právní moci dne 21.6.2017. Žádost o

udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 29.3.2017 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.6.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 22.9.2017 odpovídají obsahu spisu.

V podání ze dne 16.10.2017 žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl, že žalobce má nárok na náhradu nákladů řízení.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Ustanovení § 12 zákona o azylu stanoví, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Ustanovení § 14a stanoví: (1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tím souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů k takovému způsobu projednání věci i přes výzvu soudu nevyjádřil.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Veškeré žalobní námitky se dotýkaly toho, zda byla v napadeném rozhodnutí dostatečně posouzena obava žalobce z odvodu do armády a z účasti v konfliktu na východě Ukrajiny a existence újmy vzniklé v souvislosti s ním. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že branná povinnost je legitimním požadavkem států vůči svým občanům a bez dalších přistoupivších okolností není odmítání nástupu vojenské služby důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49).

Žalovaný založil své závěry na tom, že žalobci nehrozí povolání do armády, neboť nepřevzal osobně povolávací rozkaz a na východoukrajinské frontě již operují pouze profesionální vojáci, mobilizace civilního obyvatelstva tedy nepokračuje. Zohlednil rovněž trestnost nenastoupení vojenské služby, avšak s ohledem na nepřevzetí povolávacího rozkazu vyloučil, že by žalobce mohl být sankcionován. Samotnou povinnost nastoupit do armády navíc označil za legitimní povinnost státních občanů, která je na Ukrajině uplatňována nediskriminačně, proto se v jejím případě nemůže jednat o pronásledování, ani o reálně hrozící nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech soud odkazuje na str. 3 a 5 výše, kde jsou uvedeny pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež jsou podstatné ve vztahu k nyní projednávaným žalobním námitkám.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž zřejmé, že se žalovaný žalobcovými obavami zabýval v kontextu posuzování existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Soud shledal, že argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí byla logicky soudržná a podepřená shromážděnými podklady, které byly v napadeném rozhodnutí řádně vyjmenovány, odpovídala individuálním okolnostem žalobcova případu, jak je ostatně sám osvětlil v průběhu správního řízení (nepřevzetí povolávacího rozkazu osobně, pobyt mimo území domovského státu, nezájem vojenské správy o žalobcovu osobu...), a její rozsah byl rovněž zcela dostačující. Soud se s ní z uvedených důvodů ztotožnil.

Z tvrzení žalobce v rámci pohovoru vyplynulo, že se konstatování žalovaného snažil rozporovat tím, že situace branců popisovaná správním orgánem neodpovídá skutečnosti, tj. že dochází k nasazování do bojů i u neprofesionálů a nuceně, bez ohledu na zákony. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobci se nepodařilo zpochybnit vlastními důkazními návrhy nezávislé zdroje informací, z nichž žalovaný čerpal při vydání napadeného rozhodnutí. Soud musel žalovanému přisvědčit v tom, že okolnosti popisované žalobcem neměly oporu v opatřených informacích o bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Navíc i v případě pravdivosti žalobcových tvrzení by zde stále byla ta část rozhodnutí žalovaného,

v níž uvedl, že pod azylově relevantní důvody nelze zahrnout nutnost nástupu vojenské služby a existenci branné povinnosti na Ukrajině. Ač je strach z účasti v ozbrojeném střetu a z jejích možných důsledků pochopitelný, není právně významný pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. I v tomto ohledu by tedy napadené rozhodnutí obstálo.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani v rámci řízení před soudem nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 23. října 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně